Lietas Nr. 133030613
Lietas arhīva Nr. 104AA-0148-15/20

SPRIEDUMS
Rīgā, 2015.gada 29.jūnijā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnesis G.Kveska
tiesneses L.Šteinerte un I.Vīgante

izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas materiālus sakarā ar /pers. H.B.B./, personas kods /personas kods/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedumu ar kuru ir atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 6.marta lēmums Nr.657, bet /pers. H.B.B./ sūdzība noraidīta.

Aprakstošā daļa

2013.gada 26.janvārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes jaunākais inspektors Valsts amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PD872898 par to, ka 2013.gada 26.janvārī plkst.14.22 Ikšķiles novadā vadītājs, vadot Dodge (/TL numurs/), brauca pa autoceļu Ulbroka-Ogre 12 km Ulbrokas virzienā. Transportlīdzeklim nav veikta ikgadējā valsts tehniskā apskate, kā arī nav izdarīta tā īpašnieka atbildības civiltiesiskā obligātā apdrošināšana un ir stājies spēkā transportlīdzekļa vadīšanas tiesību aizliegums.

Protokolā ir norādīts, ka ir pārkāpts Ceļu satiksmes likuma (turpmāk spriedumā – CSL) 9.1.pants un Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk spriedumā – CSN) 35.9.punkts.

Atbildība par pārkāpumu ir paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149^{24}.panta pirmajā un otrajā daļā un 149^{4}.panta ceturtajā daļā.

/pers. H.B.B./ (turpmāk spriedumā – sūdzības iesniedzējs) ir sodīts ar naudas sodu 80 latu apmērā.

Minēto lēmumu sūdzības iesniedzējs ir pārsūdzējis augstākā iestādē un ar 2013.gada 6.martā pieņemtu lēmumu Nr.657 (turpmāk spriedumā – Lēmums) Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks 2013.gada 26.janvāra lēmumu Nr. 050/PD 872898 ir atstājis negrozītu, bet sūdzības iesniedzēja sūdzību ir noraidījis.

Sūdzības iesniedzējs pārsūdzēja pieņemto lēmumu Rīgas rajona tiesā un ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedumu ir atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 6.marta lēmums Nr.657, bet /pers. H.B.B./ sūdzība noraidīta.

Pirmās instances tiesa spriedumā ir atsaukusies uz LAPK 289^{13}.panta trešo daļu, CSN 4.punkta, 39.5.punkta, CSL 9.panta prasībām, uzskaitījusi lietas materiālos apkopotos pierādījumus un norādījusi uz LAPK 243.pantā noteiktajām prasībām attiecībā uz pierādījumu izvērtēšanu.

Tiesa ir konstatējusi, ka lietā vairs nepastāv strīds par to, ka sūdzības iesniedzējs protokolā norādītajā vietā un laikā vadīja transportlīdzekli /TL marka/ ar valsts reģ.nr. /TL numurs/, kuram nebija veikta ikgadējā valsts tehniskā apskate, kā arī nebija izdarīta tā īpašnieka atbildības civiltiesiskā obligātā apdrošināšana. Šie pārkāpumi tiek atzīti.

Lietā pastāv strīds par to, vai sūdzības iesniedzējam pamatoti tika atņemta transportlīdzekļa vadītāja apliecība.

Pirmās instances tiesa ir norādījusi uz Ceļu satiksmes likuma 30.panta otrās daļas 3.punktu un 30.panta ceturto daļu (likuma redakcijā uz 2013.gada 26.janvāri), kuros ir noteikts transportlīdzekļa vadītāja tiesību aizturēšanas tiesiskais pamats.

Pirmās instances tiesa, pretēji sūdzības iesniedzēja pārstāves viedoklim, ir pievienojusies iestādes viedoklim un norādījusi, ka administratīvais sods ir jāsamaksā mēneša laikā no protokola sastādīšanas dienas, nevis tad, kad ziņas par administratīvo pārkāpumu tiek iekļautas CSDD datu bāzē.

Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi par pierādītu to, ka uz 2013.gada 26.janvāra protokola sastādīšanas brīdi bija nenomaksāti naudas sodi par administratīvajiem pārkāpumiem, līdz ar ko policijas darbinieku rīcība aizturot transportlīdzekļa vadītāja apliecību ir bijusi pamatota.

Sūdzības iesniedzējs, pretēji mutiskiem apgalvojumiem nav spējis pierādīt, ka ir apmaksājis šos administratīvos sodus pirms 2013.gada 26.janvāra.

Pirmās instances tiesa ir analizējusi ar 2013.gada 26.janvārī sastādītā administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu saistītos apstākļus un norādījusi, ka nav pamata uzskatīt, ka sūdzības iesniedzējs nav sapratis policijas veikto darbību būtību, jo lietas apstākļi par to neliecina.

Pirmās instances tiesa ir izteikusies par sūdzības iesniedzēja izdarīto administratīvo pārkāpumu būtību un norādījusi uz tiem normatīvajiem aktiem, kas nosaka prasības veikt transportlīdzekļu obligāto civiltiesisko apdrošināšanu, kā arī veikt valsts tehnisko apskati pirms piedalīšanās ceļu satiksmē. Tiesa ir izdarījusi secinājumu, ka no normatīvo aktu prasībām izriet, ka sūdzības iesniedzējs nebija tiesīgs piedalīties ceļu satiksmē.

Spriedumā ir izdarīta atsauce uz likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību", kura 7.pantā ir norādīts, ka neviens nevar aizbildināties ar likumu nezināšanu un to nezināšana neatbrīvo no atbildības.

Pirmās instances tiesa ir izklāstījusi argumentus, kuru dēļ uzskata, ka sūdzības iesniedzējam nevar piemērot brīdinājumu un kāpēc noteiktais soda mērs ir atzīstams par samērīgu, pamatotu un atbilstošu.

Tiesa nav konstatējusi procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai un lietvedības izbeigšanai.

Par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedumu /pers. H.B.B./ ir iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka pārsūdz spriedumu daļā par sodu – transportlīdzekļa vadīšanas tiesību aizliegumu, aizturot vadītāja apliecību.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka pirmās instances tiesa 2014.gada 9.oktobrī ir pievienojusi papildinājumus sūdzībai, kuros ir pamatots Vācijas pilsoņa vadītāja tiesību aizturēšanas prettiesiskums. Pirmās instances tiesa nenoskaidrojot lietas patiesos apstākļus.

Tiesa nav pievērsusi vajadzīgo uzmanību tam, ka policijas operatīvās darbības ir uzsākta pavisam citā vietā nekā tas ir norādīts protokolā, 300

metrus no sūdzības iesniedzēja privātīpašuma.

Lēmums par transportlīdzekļa vadītāja tiesību atņemšanu ticis pieņemts uz nepārbaudītas informācijas pamata, jo uz aizturēšanas brīdi 2013.gada 26.janvārī CSDD datu bāzē kļūdaini nebija dzēsti sodi, kurus sūdzības iesniedzējs bija samaksājis jau 2011.gada 14.februārī. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka sodi pašreiz ir samaksāti dubultā un to apstiprina pievienotie pierādījumi.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņam, kā Vācijas pilsonim ir svarīgas Vācijā izdotās transportlīdzekļa vadītāja tiesības, lai kārtotu biznesa darījumus un uzskata, ka ir iesniedzis CSDD maksājumu kvītis, kas apstiprina to, ka sodi ir nomaksāti. Tajā pašā laikā sūdzībā ir atzīts, ka nav pierādījumu par vienu, it kā nenomaksātu sodu saistībā ar protokolu Nr. PD 057154.

Ja sūdzības iesniedzējam būtu nenomaksāti sodi, viņš nevarētu veikt pārreģistrēšanas darbības ar saviem transportlīdzekļiem. Lietas izskatīšanas laikā sūdzības iesniedzējs ir lūdzis Valsts policiju iesniegt informāciju no tās pārraudzībā esošajiem reģistriem, lai pārliecinātos par sodu dzēšanas faktu, taču šādi pierādījumi nav iesniegti.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa pievienojoties Valsts policijas argumentiem un tos nepārbaudot nav ievērojusi likuma „Par tiesu varu" 17.panta otrajā daļā ietverto pamatprincipu.

Pirmās instances tiesa nepamatoti ir norādījusi, ka Administratīvā procesa likuma normas par objektīvās izmeklēšanas principu lietā nav piemērojamas, jo sūdzības iesniedzējam kā privāto tiesību subjektam nav iespējas iegūt vajadzīgo informāciju.

Tiesa nepamatoti ir noraidījusi sūdzības iesniedzēja mutvārdu lūgumu pagarināt lietas izskatīšanu, līdz būs iespējams iegūt nepieciešamos pierādījumus par sodu nomaksu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņam ir radīti EUR 5000 zaudējumi, kā arī nav bijis iespējams izmantot vadītāja tiesības Vācijā 2013.gada 28.janvārī, kad bijis paredzēts slēgt darījumu.

Iepriekš iesniegtajos sūdzības papildinājumos sūdzības iesniedzējs tika norādījis uz CSL 30.pantu, kurā ir aprakstīta Valsts policijas amatpersonu rīcība ar transportlīdzekļa vadītāja tiesībām, gadījumos, ja izdarīti noziedzīgi nodarījumi ceļu satiksmē, pārkāpumi alkohola vai narkotisko vielu ietekmē. Norādīts, ka neviens no šiem gadījumiem neattiecas uz sūdzības iesniedzēju, savukārt izdarītais pārkāpums, kurš paredzēts LAPK 149^4.panta ceturtajā daļā, neparedz fizisku transportlīdzekļa vadītāja tiesību aizturēšanu.

Sūdzības iesniedzējs citējot CSL 2.pantu pauž uzskatu, ka viņam kā Vācijas pilsonim ne Latvijas valsts ceļu policija, ne tiesa nav norādījusi transportlīdzekļa vadītāja tiesību aizturēšanas tiesisko pamatu.

Pamatojoties uz likuma „Par tiesu varu" 7., 17.panta pirmo, otro, trešo, daļu, 25^1.pantu, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta astoto daļu, Administratīvā procesa likuma 2.pantu, 31.anta pirmo daļu, 75.panta pirmās daļas 2.punktu, 74.pantu 66.panta otro daļu, 67.panta otrās daļas 7.punktu, Ceļu satiksmes likuma 2.panta 1.punktu, 30.panta pirmo daļu un otrās daļas 3.punktu un trešo daļu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149^4.panta ceturto daļu, sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedumu daļā par piemēroto sodu – transportlīdzekļa vadītāja apliecības aizturēšanu.

Motīvu daļa

Saskaņā ar LAPK 289^{21}.pantā noteikto, apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata koleģiāli triju tiesnešu sastāvā, rakstveida procesā un ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Tiesu kolēģija uzskata, ka iesniegto sūdzību var izskatīt rakstveida procesā, izvērtējot lietas materiālus.

Tiesu kolēģija novērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un pārbaudījusi lietas materiālus atzīst, ka Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedums ir likumīgs un pamatots, līdz ar ko ir atstājams negrozīts.

Atbilstoši LAPK 289^1.panta pirmās daļas 4.punktam, iesniegtajā apelācijas sūdzībā par rajona (pilsētas) tiesas lēmumu ir jānorāda kādā apjomā lēmumu pārsūdz un kā izpaužas lēmuma nepareizība.

Iepazīstoties ar iesniegtās apelācijas sūdzības saturu ir redzams, ka sūdzības iesniedzējs tajā tieši norāda, ka pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdz daļā, citēts, - „*par piemēroto sodu: transportlīdzekļa vadīšanas tiesību aizliegums, aizturot vadītāja apliecību, atzīšanu par pamatotu....*".

Arī apelācijas instances tiesai, sūdzības iesniedzējs izsaka lūgumu atcelt Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedumu daļā par piemēroto sodu – transportlīdzekļa vadītāja apliecības aizturēšanu (lietas 160.lpp.).

Tādējādi ir secināms, ka sūdzības iesniedzējs neapstrīd administratīvo pārkāpumu izdarīšanas faktu, bet gan transportlīdzekļa vadītāja apliecības aizturēšanas faktu, kas viņa izpratnē ir daļa no piemērotā soda mēra.

Kā ir redzams no 2013.gada 26.janvārī sastādītā administratīvā pārkāpuma protokola Nr. PD872898 satura, sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149^{24}.panta pirmajā daļā, 149^{24}.panta otrajā daļā un 149^4.panta ceturtajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu izdarīšanu (lietas 22.lpp.).

Kā redzams no administratīvā pārkāpuma protokola, ailē „Lēmums" izdarītā ieraksta, sūdzības iesniedzējam par šiem pārkāpumiem ir piemērots naudas sods 80 latu apmērā.

Neviens no augstāk nosauktajiem administratīvajiem pārkāpumiem uz to izdarīšanas brīdi 2013.gada 26.janvārī neparedzēja sodu – transportlīdzekļa vadītāja tiesību atņemšanu, taču neskatoties uz to administratīvā pārkāpuma protokola ailē „Protokolam pievienots", ir norāde „vadītāja apliecība".

Šāds ieraksts nepārprotami norāda, ka 2013.gada 26.janvārī sūdzības iesniedzējam, kurš atbilstoši lietai pievienotajai izdrukai (lietas 24.lpp.) ir Vācijas pilsonis, viņa vadītāja apliecība tika izņemta.

Transportlīdzekļa vadītāja apliecību ir izņēmusi administratīvā pārkāpuma protokolu sastādījusī valsts amatpersona – Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes jaunākais inspektors Valsts amatpersona.

Tādējādi, transportlīdzekļa vadītāja apliecības izņemšana ir saistīta nevis ar uzliktā soda mēru, bet gan ar administratīvu aktu - valsts amatpersonas faktisko rīcību, realizējot tai piešķirtās pilnvaras valsts pārvaldes jomā.

Tiesu kolēģija secina, ka apelācijas sūdzībā izteiktais lūgums nav izlemjams Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteiktajā kārtībā, bet gan ir izvērtējams atbilstoši Administratīvā procesa likuma normām, kā iestādes rīcība attiecībā uz individuāli noteiktu personu.

Arī iesniegtajā sūdzībā, tās pamatošanai sūdzības iesniedzējs lieto atsauces uz Administratīvā procesa likuma normām, taču tiesu kolēģija norāda, ka sūdzības iesniedzēja atsauces uz Administratīvā procesa likumu, kuras ir lietotas iesniegtajā apelācijas sūdzībā, nevar būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai vai grozīšanai.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā ietvertais materiālo un procesuālo tiesību normu kopums ir pilnīgs un izsmeļošs, līdz ar ko atsauces uz Administratīvā procesa likuma normām izskatot administratīvo pārkāpumu lietas, nav ņemamas vērā.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka pēc 2009.gada 1.janvāra Administratīvā procesa likuma piemērošana izskatot lietas par administratīvajiem pārkāpumiem, nav paredzēta *(skatīt lietas 2009.gada 26.novembra lēmums SKA-791/2009 ; 2010.gada 29.marta lēmums SJA-14/2010).*

Pirmās instances tiesa spriedumā vērtējot soda piemērošanas pamatotību, starp citiem argumentiem ir norādījusi uz tiesisko pamatu aizturēt sūdzības iesniedzēja vadītāja apliecību, un tieši, uz Ceļu satiksmes likuma 30.panta otrās daļas 3.punktu un 30.panta ceturto daļu.

Izvērtējot pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu, tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi un uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais nolēmuma pamatojums ir pilnībā pietiekams.

Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedums ir tiesisks un pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289^{12}.panta otrā daļas 1.punktu, 289^{21}.pantu un 289^{22}.pantu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda

Rīgas rajona tiesas 2014.gada 22.oktobra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. H.B.B./ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Spriedums sastādīts 2015.gada 29.jūnijā.

Tiesnesis	/personiskais paraksts/	G.Kveska
Tiesneses	/personiskais paraksts/	L.Šteinerte
	/personiskais paraksts/	I.Vīgante